

โทษโดยควรแก่
โทษวนโทษ
"ครุเทพ"

บึงสอคณเมตแห่งจันประโต
ทราบข่าวหลายทางประกอบ
กันว่า ข้าวยุทธดำคัญมา
ตั้งอยู่ในถ้ำเขาถวิลวิธ สามารถของงอนผู้
ได้รับคำสั่งให้ชอกสอคณเมต เพื่อจะไม่ปล่อย
ให้เล็ดลอดไปแม้แก่หน้าที่ ๑ จึงออกค้นหา
สักครอขึ้นไปตามทางซึ่งพรรณไม้ในกรกฏ จน
จะไม่เป็นทางอยู่แล้ว เพราะเหตุที่ไม่ค่อยมี
คนเดิน ทางนตตเดียวไปตามดงเขา บาง
แห่งก็มีรังบางแห่งก็ดำด บางแห่งเป็นดินดิน
สอวก แต่บางแห่งเป็นกรวดหินก้อนระปุ่มกระ
ปุ่มดินดำมาก เวลานั้นจำเพาะเป็นกลางคืน
แต่พระจันทร์ไม่เร้าด้วยผู้มืด ช่วยฉายแสง
สว่างเท่าที่วันเพ็ญสามารถจะสว่างได้ เจ้านา
ที่แห่งของสอคณเมตผู้ นั้นจึงค่อยมีนบายวันไป
ด้วยความองอาจ และด้วยน้ำใจมันยิ่งกว่า

ก้อนหินซึ่งเราเหยียบไถดจน เกือบล้ม บ่อย ๆ
ความมั่นใจของเราอยู่ที่พื้นซึ่งเราเชื่อแล้วว่า
ขอให้ข้ายมหาโจร ด้ว ดิชักไม่มีวิเศษเหมือน
กับอยู่ที่ที่ชื่อเสียงซึ่งจะเป็นผู้ข้ามเองหรือ นำข้าม
ผู้ร้ายดำคัญที่สุด.
ถ้าวิ่งข้ายมหาโจร ด้ว มันเวลานั้นก็อยู่
บนเราจริงแต่ไม่จำเป็นอยู่ในถ้ำ ที่อยู่ของ
มันจะเอาเป็นหนแหลนแห่งไม่ได้ แต่หูการอง
มัน อยู่กับเสียง กรอบ แกรบ หรือเงาครุคุ่ม ๆ
รอบ คิวมัน เสมอ มันรู้จักใช้ แผ่นดินเป็น
โทษสักทีโดยหมอบเอียงหูของทั้งให้สัมพันธ์กับพื้น
แผ่นดินเห็นตัวโจรก่อนตัวโจรเห็นมัน จะ
เป็นใครมาร้ายหรือคืออย่างไรก็ตาม มันตกลง
ใจทันทีว่าจำต้องพบกันอย่างไรและที่ควรไหม
อาวุธดำคัญผู้ร้ายเร้นนี้ ไม่ว่าเวลาดัน
หรือหอดัน ไม่จำเป็นต้องถ้าวิ่งเจ้าโจรมันแล้ว

ถ้า คิวมันอยู่ใหม่อาวุธของมันก็อยู่ที่คิวมัน
นั่นแหละ ที่มันเลือกพบแตรของมันหรือ
ใครก็ตาม...นี้ รววก่อนทางจะถึงถ้ำ และ
เป็นทางคดเคี้ยว ร้างถูกเขา กว้างพอคนเดิน
เดินได้เท่านั้น.

พอประจันหน้ากันในระยะไม่กี่ขี ๔ หลา
คำรวจก็อยู่ในท่าเตรียมยิง ข้าวยุทธร้อง
ทัก เปิดแปลภาษาไทยไว้ความว่า "ข้าก่อน
ที่นักถวิลวิธไม่ไว้คู่พื้น แกก็แปลคำรวจ โฉน
จะมาทำร้ายร่างกายราษฎรของประธานาธิบดี
เล่า?"

คำรวจ "ถ้าแกแปลผิดเมื่องนี้คือวางอาวุธ
และยอมให้ฉันผู้ครุ นอกจากมีคิมบังคับที่ถือ
คุณก็จะอยู่ในตัวอีกกระมัง?"

โจร "ร่างเถะร่อนนี้ แกจะเล่นเจ้า
ท่าไหน?"

คำรวจ "แกก็ต้องเดินไปข้างหน้า น
ฉนั้นก็แปลให้ข้าดำดไป"

โจร "รอบใจ ร้ายใจไม่ยอมกาย แก
ข้าจะผ่าน แกอย่างไร? ทาง มันแคบเต็ม
ไหม?"

คำรวจ "ถ้าจะ ต้องสวนกับเขาแกก็ขอโร
เล่า?"

โจร "ถ้าทรงรัยไม่ไปวันขอคเราหน้า
ซี"

คำรวจ "วันเป็นวัน บนยอดเราคงนี้
ที่หัดถ แต่จิ่งเดินตามกันถนัดถนัดมาใหม่
ถนัดถนัด หัน หน้า...เดิน" โจรปฏิบัต
ตามคำสั่ง ทั้ง ๒ คนเดินตามกันถนัดถนัด
ถนัด ๑ คำรวจเกิดมีปัญญาน้อยขึ้นว่า "ทำไม
แกไม่ยิงข้า?"

โจร "ข้ายังมีที่ร่าถมัน จำเพาะยังได้
แต่ถถามถนัดถนัดเสียด้วย"

คำรวจยิ้ม ไม่ไว้เพราะมัน เพราะผู้ร้าย
ของตัวไม่มีลูกมีมันเอง แต่ถักตั้งทำเจมีน
ที่ชั่วร้าย เห็นสอคณเมตไปอย่างสง่าผ่า
เผย ไม่ช้าก็มาถึงทางเดียวเป็นข้อศอกเขา
ผู้ร้ายจึงกระโดดเดี่ยววูบหันตาไปดูกระถาย
น้ำ คำรวจไม่ทันรู้ตัวตะไม่ทราบดูทาง จึง
ออกคำสั่งให้ผู้ร้ายหยุดทันทีแล้วถ้อยของทำ
ระวังยัง แอมไหล่. ร่าค้อย ๆ พันหัวเดียวออก
ไป.

พอประจันหน้าโจรผู้ หมอบหุบหลบ
กระบอกปืนอยู่ ถิ่นจะขึ้นจับปืนถนัดเรนคำรวจ
ไว้ ทั้ง ๒ ฝ่ายประจันกันอย่างรุนแรงเท่าที่จะทำ
ได้ ในที่แคบเช่นนั้น คนก้อนหินหลุดหล่นลง
ไปคามหน้าตาเสียงสอคณเมต

โจร “ เราเห็นจะต้องหล่นตามก้นหินลงไปด้วยกันทั้งคู่แน่ละ ก็นับไม่ยอมหล่นคนเดียวเป็นแน่ ”

ตำรวจ “ แน่ะะ ก็นับไม่ยอมหล่นแล้วถ้าพึ่งเห็นคนอื่น แต่แกผู้ก่อเหตุ และทำร้ายเจ้าหน้าที่ จะต้องถูกเพิ่มโทษอย่างสาหัส ”

โจร “ ถ้าเราได้อ่อนลงไปด้วยกันทั้งคู่ ก็นับหวังในภายจะถูกรเพิ่มโทษ และรถก็อย่าหวังในภายจะได้มีแท็กซี่ความชอบ เพราะเราจะ กอดคอกันตรงไปเทียบขบวนพระมาดเลยทีเดียว ”

ตำรวจ “ ก็แกยอมให้ ร้าจมีเสียที ๆ จะมิเบากว่าหรือ ? ”

โจร “ ก็แกละ จะยอมให้โอไร ร้าจบ้าง ? มาแบ่งครึ่งกันเขาใหม่ละ ? ”

ตำรวจอดอดใจ แต่จะปล่อยให้รถเขาวิ่งไป ด้วยกันทั้ง ๒ คน ก็เกรงว่า กงธอดแถมของ จันนะปุระจะเสียเจ้าพนักงานผู้ สามารถไปทั้งคน จึงเพียงแค่อันถามว่า “ แบ่งครึ่งอย่างไรกัน เว้ย ? ”

โจร “ ร้าจเด็กเป็นโจร และแกเด็กเป็นตำรวจ ”

ตำรวจ “ ออระ, ร้าจอย่าห้อมโกรง ร้าจมองจนถึงเขยงนี้ แล้วแกจะให้ ร้าจออกจาก หน้าไป

เจียรว่าด้วยกับแม่ศกรวดเต็มร้นนั้นหรือ ? ”

โจร “ ไม่ไรเร้นนั้น แกยังไม่ได้ฟังกัน คดฮค, ร้าจหมายความว่า เราทั้ง ๒ เป็ดยืน ฮารั่วใหม่ ไปตั้งท่ามาหาหินอย่างตดเมือของที่ ร้าจเงินจะขอมาแบ่ง ให้แกได้โดยพอใจหรือละ ”

ตำรวจ “ ออระ, แกนี่ถูกเจ้าพนักงานของ รัฐมาด ! ”

โจร “ ถ้าแกไม่ต้องการ เราก็ไม่มีอย่างอื่น นอกจากจะกอดคอกันก็ตั้งตรงไปเลยเดี๋ยวนี ”

ตำรวจให้ข้อคิดค้นใจ ร้าจของ คิว นั้น ถึงจะยากก็ไม่ว่า แกมันเกี่ยวด้วยจะต้องเสีย เจ้าพนักงานผู้สามารถของท่าไม่ทั้งคน อยู่คนเดียว ตรงบดงคราม กัน เสีย พัก ๑ แล้ว จึง เกรงากันต่อไป บางทีก็ได้คิวผู้ ร้าจโดยไม่ ต้องเสียชีวิตจ้านัก เรานึกอย่างนี้แล้ว จึง แล่นกับนายโจรว่า,

“ เราพักกรมกันเสียครู่ ๒ แล้วไปคดงคัน ใน ที่ ๆ คับร้น น้อยกว่านี้เหมาะ กว่า หรือ ? แกเห็นอย่างไร ? ”

โจร “ แคดกต้องสัญญาให้ร้าจอย่างร้าจว่า ”

ตำรวจ “ เขาละ ร้าจยอม สัญญา เพื่อ รักษาภรรยาของตำรวจที่ไม่ฆ่าผู้ ร้าจโดยไม่ จำเป็น ”

โจร “ ถกเป็นตำรวจดีมาก, ร้าจมีเงินลงไป ในหัวเดียวนี้ แล้วเราจะได้เดินค่อไปให้หัวระมา เท่า ๆ กัน ”

ตำรวจปลงใจในการพักรบแล้ว จึงยอม ทำตามคำโจร แล้วทั้ง ๒ คนก็เดินขึ้นไปทาง ขอดเขา และเข้าไปปักไม้ก้ำที่หล่นมา เคียงค และส่งพยานขึ้นอย่างค่อนหน้าตำรวจไม่ผิดกับที่ เรานับชีวิตเผาระเนือสนธิชรังกิง.

.....

รัฐรับร้าจมีพรหมมาเถาะดีค มา คาม วิสัย แต่แทนที่ จะพบ ผู้ถูกรบมา กอมีได้พบ มนุษย์ ๒ คน ซึ่งเห็นคนแปลก และเร้ากว่าหมัด เสียแม่ โดยไม่ทันให้ ร้าจ.

“ ถ้าทำอันเดยที ฉันเป็นลูกชายคนเดียว ของแม่แม่เงอช เกย และญาติพี่น้อง ร้าจหมด, ชีปะระของฉันมีในยาม ๒-๓ อัน ที่เขาไปแบ่ง กันเถาะ ฉันตึกก็ให้ละ ฉันขอเส้าชีวิตไว้เถียง มารคาก่อน ”

ทั้ง ๒ คนเห็นชีวิตให้คามขอ แคร่ช่วยกัน เข้าถอดเคื่อฝ้าของพรานหมด.

“ เดื่อฉันเก่าแล้วที่ ปลดขยไว้ให้ฉันเถาะ ทางแกจะชากีเขา ฉันไม่ว่าหรือก ฉันนุ่ง ผ้าคาดสูงแทนก็ได้ แต่เดื่อไม่มีพันคนหนาว

ไม่ไหว ถ้า ฉันตาย แม่ก็ ต้องตาย อีกชีวิต ๑ ด้วย เวทนาเส้าครู้มี ยากเกิด ”

พอ ถอด เคื่อฝ้า ออก หมด แล้ว โจร ก็ เป็ดยืนเขาเคื่อฝ้าของคองให้ คมเขาเคื่อฝ้า ของพรานบ่งได้ แล้วบอกว่ “ ดูรี, พอลใจหรือ ยัง ? ร้าจไม่ยอมให้ของพนาทกขยเคื่อฝ้า ก่อน เหมือนกัน ”

.....

พิศใน ค้าด เป็นความ ถักถับ แต่พชช

๒ ปาก ก็คือตำรวจปาก ๑ พรานฆ่าผู้เป็นบุตร ราชคนเคื่อฝ้าของมารต่างดอยปาก ๑ มีน้ำหนัก มากคักจึงเป็นในทางที่ ให้ผู้ร้าจต้องรับโทษโดย ควรแก่โทษานุโทษกรรมกรรมนุญ แห่ง รัฐบาต ธนิเจริญของจันนะปุระ.

ในไม่ช้า ตำรวจ ถาออกจากหน้า ที่ ออก ไปทำไรโถนาใกล้คียงกับเคื่อคนคณ ๑ ซึ่ง ร้าจ นาแบ่งให้กัน คนละ ๓๐๐ ไร่ และทั้ง ๒ คน ปฏิบัติคนอยู่ ในบทกฎหมาย คามที่คดเมือง ดีทุกคนของจันนะปุระจะตั้งปฏิบัตี.

คณเทพ.